

De gokker

de
GOKKER

SHANNA BELL

De gokker
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteur: Shanna Bell
Oorspronkelijke titel: *The Gambler*
Vertaling: Marije Minkman

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing & Les
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave juni 2021
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

TESS

Gechanteerd worden door een woekeraar was klote.

Terwijl Tess de motor van haar auto aanzwengelde dacht ze aan de drie geweldige maanden waarin ze niets van haar waardeloze vader had gehoord.

Maar toen, drie dagen geleden, had ze het gevreesde telefoontje gekregen. Zoals gewoonlijk had Rufus geen geld maar wel een hele hoop problemen. Eens in de zoveel tijd kwam hij haar leven weer binnen gewandeld en wat erop volgde was altijd een ramp. Maar deze keer had hij zichzelf overtroffen: hij was ontvoerd door een woekeraar en had zijn eigen dochter als onderpand gegeven. Alsof ze een privé bank was ofzo.

Ze wist niet precies hoe hij in deze situatie terecht was gekomen maar dat kon haar ook weinig schelen. Het enige wat er toe deed was dat de man die de telefoon van Rufus had afgepakt haar de stuipen op het lijf joeg. De opdracht die Irish Mick haar gegeven had was simpel: regel binnen achtenveertig uur tienduizend dollar, of haar vader zou dood in een berm

belanden. Zo was het leven van een zwendelaar, een man voor wie maar één regel gold – snel rijk worden of ten onder gaan.

Tess kon zich niet herinneren hoe vaak ze wel niet bijna in een berm beland was of naast Rufus in een cel. Nou ja, ze had een fotografisch geheugen, dus ze kon het zich wél herinneren. Ze koos er alleen voor om dat niet te doen. Ze had in eerste instantie computercursussen gedaan om te zorgen dat ze haar minderjarigenstrafblad uit het systeem kon verwijderen. Ze had toen niet kunnen voorzien dat ze verslaafd zou raken aan de digitale wereld, die vele malen makkelijker was om in te leven dan de echte wereld. Cijfers waren veel logischer dan mensen.

Nu ze zevenentwintig was kon ze de wereld aansturen vanachter haar computerscherm. Als hacker, of als digitale heerser van de Elven, kon ze zo'n beetje alles doen wat ze maar wilde. Maar wat ze nooit had gedaan was de online wereld in de echte wereld toe te laten. Tenminste, totdat haar vader haar wederom had gedwongen om haar vaardigheden als hacker voor duistere doeleinden te gebruiken.

Dus hier reed ze dan door een gure buitenwijk van San Francisco met een zak vol geld. Natuurlijk koos haar oude kever ervoor om juist op dat moment te stoppen met werken. Rook sloeg tegen haar voorruit.

Met een diepe zucht stapte ze de auto uit en deed de motorkap omhoog. Ze keek naar de motor. De motor staarde terug. Nee, ze kon niet eens net doen alsof ze iets wist van auto's. Als het daar op aankwam was ze net een negentjarige die voor het eerst een smartphone vasthield. Verdorie. Het was bijna tien uur en de plek waar ze Mick zou ontmoeten was nog een stukje verderop.

'Problemen met je auto?'

Snel draaide ze haar hoofd om en zag een jongen die tegen de muur van de copy shop geleund stond waarnaast haar auto tot stilstand was gekomen. Zoals haar leven de laatste tijd liep, zou het haar niet verbazen als dit een seriemoordenaar bleek te zijn.

Haar opa had haar opgevoed met het idee dat radicale eerlijkheid het beste was, dus Tess vond het moeilijk om te liegen. Vaak negeerde ze de vraag of de persoon gewoon volledig. De meeste mensen snaptten de hint.

‘Zal ik er even naar kijken?’

Maar deze gast duidelijk niet. *Zucht.* ‘Nee, het gaat wel.’

Zijn enge ogen starden naar haar benen en ze begon zich ongemakkelijk te voelen. Het was een warme zomeravond en ze hield van haar korte spijkerbroekje. Dat betekende niet dat ze het prettig vond om aangestaard te worden.

‘Weet je zeker dat ik niet even onder de motorkap moet kijken?’

Oh, ze wist het heel zeker. ‘Absoluut.’

‘Misschien kan ik je een lift geven.’

In gedachten zag ze een touw, een rol duct tape en een schep voor zich.

Ze draaide zich om en dacht na wat ze het beste kon doen. De ontmoetingsplek van Mick was niet ver weg. Hij had een café genoemd. Ze pakte de tas uit haar auto en begon te lopen.

‘Hé! Voel je je soms te goed om met me te praten?’

Ja. Eigenlijk wel.

Ze negeerde de jongen die tegen haar schreeuwde en begon sneller te lopen. Toen hoorde ze voetstappen achter zich. Nu begon ze voluit te rennen. Als ze in haar wereld waren geweest had ze deze gast met de grond gelijk gemaakt. Maar de straten van San Fran, en de mensen die er rond liepen, zagen er heel

anders uit dan in *World of Warcraft*. Ze droeg geen zwaard om zichzelf te verdedigen en er was geen elixer om haar weer tot leven te wekken als die creep haar te pakken kreeg. Los van een paar zwervers was hier niemand te bekennen. Niemand die de politie zou bellen als ze beroofd of vermoord zou worden. Ze zou Rufus hiervoor ervan langs geven.

Het neon groene bord aan de andere kant van de straat was het mooiste wat ze ooit gezien had. Ze was net voorbij een auto gerend toen ze iets tegen haar paardenstaart voelde.

Ze draaide zich om, klaar om haar overvaller van zich af te weren, maar hij drukte haar tegen de deur van een garage. Alle lucht werd uit haar longen geperst en haar hoofd tolde. Ze drukte de tas tegen zichzelf aan, niet van plan om zomaar op te geven.

Een hand greep haar bij haar keel en ze keek in ogen met enorme pupillen. Toen viel haar blik op een mond vol rottende tanden.

‘Geweldig, je bent zo high als een Vlaamse papegaai.’ En hij rook zoals een orc waarschijnlijk zou ruiken. Vreselijk.

‘Zeg eens, mooi paars katje, waarom ren je van me weg?’

‘Is dat niet duidelijk? Je ziet eruit als een junkie die niet goed bij z’n hoofd is. Ga weg.’

Hij greep haar bij haar krullen vast en draaide ze om zijn pols. Haar hoofd deed pijn. ‘Nee, wat ik ga doen is je neuken en je laten kreunen. Je bent een wilde, of niet? Met je paarse haar, strakke broekje en die leren banden.’ Zijn hand ging naar één van haar leren armbanden met spikes. ‘Jij houdt vast wel van een beetje ruige seks.’

Verdorie. De *BDSM scene* had haar leren armbanden verpest.

‘Dat zijn gewoon sieraden. Het was een cadeau.’

Van mijn gekke opa. Oh, en er zit ook een chip in zodat hij me

kan tracken als er iets vreselijks gebeurt.

Laat er alsjeblieft niets vreselijks gebeuren.

‘Laat haar gaan, Bane. Ze is hier voor mij.’

Bane draaide van haar weg en ze gluurde over zijn schouder. Iers accent, rood trainingspak en een stem die haar bekend voorkwam. Ja, dit moest de man zijn waar ze mee gepraat had.

Gered door een woekeraar. Fantastisch.

‘Ze ziet er niet uit als één van de meisjes die voor jou werken,’ zei Bane met een grom.

Tess beet op haar tong. Nu werd ze ook nog vergeleken met een prostituee. Kon deze avond nog slechter worden?

Mick bekeek haar van top tot teen. ‘Dat is ze ook niet.’ Hij grinnikte. ‘Toen Rufus me vertelde dat je een computergenie bent had ik een bril en pukkels verwacht.’ Zijn ogen gleden over haar lichaam en bleven rusten op haar t-shirt, waarop stond dat eenhoorns niet in mensen geloven. ‘Ik wist niet dat je een lekker ding was. Ik zou zeker klanten voor je kunnen vinden.’

Hou je in, Tess. Vergeet niet dat je je nu in zijn wereld begeeft.

‘Dat is heel vleierend, maar ik ga ook over mijn nek van het idee. Met alle respect.’ Ze stak de tas omhoog. ‘Kunnen we dit afronden? Dit is wat je wilde. Waar is Rufus?’

De blik van Bane ging naar haar tas.

Ze kon haar glimlach niet inhouden. ‘Je hebt er zeker spijt van dat je voor mij bent gegaan in plaats van voor de tas, hè?’ Ze kon het niet laten om het erin te wrijven.

Hij gromde, maar aangezien Mick duidelijk boven hem stond, liet hij haar gaan. Na haar nog één keer met een blik vol afkeer aan te kijken, liep hij weg.

Tess gaf de tas aan Mick. ‘Het zit er allemaal in.’ Hij deed niet eens de moeite om het te tellen. Hij keek in de tas, checkte

of er geld in zat en deed toen de rits weer dicht. Ze keek of ze haar vader zag in een paar dichtbij geparkeerde auto's. 'Nou vertel, waar is Rufus?'

Mick glimlachte. Het was geen prettige glimlach. Meer een soort kruising tussen hoe een grizzlybeer en een Sith-heerser uit Star Wars zouden grijnzen.

'Tot volgende week, eenhoorn. Zorg dat het dan twintig is.'

'Wat? Nee, wacht! Dat was niet de afspraak.' Tess realiseerde zich dat ze een enorme fout had begaan – ze had hem te snel afbetaald. Nu dacht hij dat twintigduizend dollar makkelijk te regelen zou zijn. Alsof het geld haar verdomme op de rug groeide.

Hij lachte haar recht in haar gezicht uit, als de slechterik uit een tekenfilm. 'Nu wel.' Toen liep hij weg met het door haar zorgvuldig gestolen geld.

Dit zou nooit gaan werken. In tegenstelling tot wat hij leek te denken, was online oplichting helemaal niet makkelijk. Niet op de lange termijn, omdat het risico dat je gepakt werd steeds toenam. Helaas had ze niet de mogelijkheden om het zelf tegen Mick op te nemen.

Ze pakte haar telefoon en keek op de app die zojuist Micks telefoon had gekloond. Mick Rourke, een klootzak van astronomische proporties, was zojuist op haar zwarte lijst terecht gekomen. Hij zou binnenkort ondervinden wat er gebeurde als je een geek het leven zuur maakte.

Want wat deed je als je een haai van een woekeraar niet alleen kon verslaan? Dan regelde je een zeemonster.

Hoofdstuk 2

TESS

De San Quentin-gevangenis was precies wat Tess ervan verwacht had – griezelig en duister. De rillingen liepen over haar rug toen ze door de beveiliging ging en naar een gebouwtje werd geleid dat een stukje verderop stond. Er stond een groot hek omheen. Het gebouw zag eruit alsof er allemaal motelkamers tegen elkaar gezet waren. Aan de andere kant van het gebouw zag ze een vrouw die door een bewaker naar voren werd geleid. Haar man, of vriend, was buiten op haar aan het wachten en ze gaven elkaar een stevige knuffel. Er zouden geen knuffels voor haar zijn natuurlijk. Daar was ze hier immers niet voor.

Nee, ze was hier om iemand om hulp te vragen in ruil voor een gunst. Ze probeerde wanhopig haar kleine familie bij elkaar te houden. Om niet ten onder te gaan door de financiële puinhoop die haar vader had gecreëerd. Iedere dag werd het moeilijker om niet voor de *dark side* te kiezen. Natuurlijk, Anakin Skywalker was in een freak veranderd toen hij aan de

duisternis had toegegeven, maar kijk eens hoe warmpjes hij er nu bij zat. Hij had het prima naar zijn zin, in een sterrenstelsel hier ver, ver vandaan. Darth Vader hoefde zich niet druk te maken over het betalen van huur, of hij wel genoeg brood op de plank had en over het afbetalen van zijn vaders schulden.

In zijn voetsporen volgen zou ook vrij makkelijk zijn. Ze zou alleen maar een paar creditcards hoeven te hacken. Dat was niet eens een serieuze uitdaging voor haar, eigenlijk. Ze zou natuurlijk hufterige zakenmannen als haar doelwit kiezen. Om te beginnen de directeuren van grote farmaceutische bedrijven. Ze zouden een paar duizend dollar hier en daar niet eens missen. Maar wat dan? *The dark side* zou op de loer liggen. Voor je het wist liep het uit de hand en uiteindelijk zou ze gepakt worden. Zelfs nu skimde ze al geld van teveel verschillende bronnen. Hoe meer ze dat deed, hoe groter de kans dat iemand het opmerkte. Dan zou ze achter de tralies belanden en wie zou er dan voor haar grootvader zorgen?

Dit schoot allemaal door haar hoofd terwijl ze in het gangetje stond te wachten op haar redding. Het duurde niet lang voordat hij de kamer binnenstapte.

Het eerste wat haar opviel aan Luciano Detta was dat hij geen oranje overalls droeg. Hij had een spijkerbroek en een zwart hemd aan. Ze had het kunnen weten. Echtelijke bezoekjes waren er om de relatie tussen de gevangene en zijn familie te onderhouden, dus de situatie moest zo normaal mogelijk lijken. Het tweede wat ze opmerkte was de neutrale blik op zijn gezicht. Hij stond in de deuropening die naar de kleine woonkamer leidde. Hij had zijn armen over elkaar tegen zijn borst gedrukt – een borst die veel gespierder was dan ze had gedacht op basis van foto's – en zijn benen waren gespreid. Hij zag er absoluut niet uit als de zakenman in een maatpak die ze

zich voorgesteld had.

Ze gaf hem een voorzichtige glimlach. ‘Hoi, ik ben Tess Gib
_’

‘Dat boeit me niet. Doe je broek naar beneden en draai je om. Handen tegen de muur.’

‘Wat?’

‘Doe niet net alsof dit een date is. Je bent niet het normale type wat de tweeling me stuurt, of wat ik verwacht had, maar hé: ik heb toch niks anders te doen. Doe je broek uit en draai je kont naar me toe.’

Oh.

Ineens begon het haar te dagen dat hij serieus verwachtte dat dit echtelijk bezoek, nou ja, *echtelijk* zou zijn. En gezien zijn woorden was dat kennelijk een normale gebeurtenis. Niet dat het haar verbaasde. Hij was een lekker ding, op een “geweldig gespierde bad boy” manier. Dus het was geen verrassing dat vrouwen zich aan zijn voeten wierpen, ook al was hij een veroordeelde crimineel. En bovendien waren er vrouwen die het met iedereen wel zouden doen. Zelfs seriemoordenaars hadden immers fans.

‘Ehm, er is sprake van een misverstand geloof ik,’ begon ze.

Voor ze het wist stond hij voor haar en drukte haar tegen de muur.

Zijn adem voelde warm tegen haar wang. ‘Wat? Ben ik niet wat je verwacht had van een veroordeelde? Had je soms in je hoofd gehaald dat dit een romantisch moment zou zijn? Dacht je dat ik de *liefde* met je zou bedrijven?’ Hij lachte bitter. ‘Dit is niets meer dan een snelle neukpartij. Snap je dat?’

Arrogante eikel.

Tess gaf hem een duw. Toen hij doorkreeg dat het geen spelletje was, liet hij haar gaan. De verbazing op zijn gezicht

was bijna komisch.

‘Er gaat helemaal geen neukpartij zijn, snel of niet,’ zei ze. Waarom hadden de mannen in haar leven een voorkeur voor vluggertjes? Wat was er gebeurd met langzame, gepassioneerde seks waar ze over las in romans? ‘Daar ben ik hier niet voor. Niet met jou, een kerel die ik nauwelijks ken, en zeker niet op een plek waar het wemelt van de bacteriën. Gadver. Bovendien heb ik een vriend.’ Trevor maakte haar dan niet altijd even opgewonden – of überhaupt – maar ze hadden een exclusieve relatie.

Hij kneep zijn ogen samen. ‘Wie de fuck ben jij?’

‘Nu klink je precies als Hector. Je had die vraag best kunnen stellen zonder te vloeken.’

Eindelijk zag ze begrip op zijn gezicht. Hij sloeg zijn armen weer over elkaar. ‘Mijn broer heeft je gestuurd.’

‘Nee, ik ben hier zelf naartoe gekomen. Zie je, mijn vader zit in de problemen en ik wil dat je hem helpt.’

Zijn blik vertelde dat hij dacht dat ze helemaal gek was. Helaas kreeg ze die blik wel vaker. ‘Prima, ik zal even ontsnappen en dan help ik je wel. Simpel.’

Ze kon zijn sarcasme niet waarderen, maar ze begreep het wel. Ze legde het ook niet goed uit.

‘Ik zorg voor de documenten om je hieruit te krijgen. Als wederdienst wil ik dat je Rufus van een woekeraar bevrijdt. Hebben we een deal?’

Hij bekeek haar langzaam, van top tot teen. Zijn blik bleef even rusten op haar zwarte handschoenen zonder vingers. Het leek er niet op dat hij iets zag wat hij kon waarderen. Ze haatte die minachtende blik. Bijna merkte ze op dat hij haar een paar minuten geleden nog had willen neuken, maar gelukkig kon ze zich inhouden. Het was niet alsof ze wilde dat hij haar wilde.

Nee, er was maar één ding wat ze van Luciano Detta wilde – dat hij Mick de Pik uit haar leven zou verwijderen.

‘Jij gaat me hier uithalen. Oké, ik hap wel. Heb je een paar magische bonen die we kunnen planten zodat we via een bonenstaak naar buiten kunnen klimmen? Of heb je soms een vliegend tapijt bij je?’

Eikel. ‘Voor iemand die de kans krijgt om uit de gevangenis te komen ben je wel *erg* sarcastisch.’

Hij was even stil. ‘Je hebt wel ballen. Me ogenschijnlijk precies geven wat ik wil. Wat is het dat je werkelijk wilt? Hoe ken je me überhaupt?’

Dat was een makkelijke vraag. ‘Ik heb over je gehoord van Jazzy. Dat is m’n beste vriendin.’ Ze waren nu geen studiemaatjes meer, maar ze waren nog steeds dik bevriend.

Bovendien wil ik je al veel langer uit de gevangenis hebben.

Maar ik kan je niet vertellen waarom.

Hij keek weer met samengeknepen ogen naar haar. Hij was wel erg achterdochtig. ‘Als je mijn schoonzusje echt kent, dan weet je ook dat zij je zou helpen als je het haar vraagt. Dus waarom kom je hierheen?’

Het was een terechte vraag. Ze had Jazzy om hulp kunnen vragen. Ze was immers getrouwd met een man die het met gemak op kon nemen tegen Mick.

‘Ik wilde niemand iets verschuldigd zijn en ik wilde niet dat Jazzy in een mogelijk gevaarlijke situatie terecht zou komen. Ik zit in de problemen omdat mijn vader geld verschuldigd is aan het verkeerde soort mensen. Ik wil die cirkel doorbreken. En de familie Gibson heeft misschien niet veel, maar we hebben ook bij niemand schulden, zoals mijn opa zou zeggen.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Dus je bent hier omdat je mijn hulp wilt om je dode opa’s idealen uit te voeren?’

‘Mijn opa is nog springlevend, hoor. Ik ken zelfs niemand die zo levendig is als hij. En niemand die zo getikt is, maar ik dwaal af.’

‘Dat geeft nog steeds geen antwoord op mijn vraag. Waarom ik? Hoe ben je überhaupt op dit idee gekomen? Hoe kwam je dat bewijs op het spoor dat me hier zogenaamd uit kan krijgen?’

Uitstekende vragen, die tot een nog interessanter verhaal leidden. Helaas was dat een verhaal dat ze niet wilde delen. Ze kon hem nooit vertellen dat ze door het spoor te volgen van haar aartsvijand bij Luciano Detta was beland. Onyx was niet iemand die je in een uur kon uitleggen. Zelfs niet in een dag. Tess volgde al drie jaar het spoor van verwoesting dat Onyx achterliet. De criminele hacker had een aantal belangrijke pionnen van Big Pharma te pakken gekregen. Hij was ook de reden dat Luciano Detta gearresteerd was voor belastingfraude. Het was pas later dat Tess de link ontdekte tussen hem en Jazzy. Toen was ze nieuwsgierig geworden.

Nieuwsgierigheid kon gevaarlijk zijn.

Ze had het spoor gevolgd en ontdekt dat Luciano Detta onschuldig was. Nou ja, hij had in elk geval geen fraude gepleegd. Wie weet wat hij verder op zijn geweten had. Tenslotte was hij erg vermogend en achter elk fortuin school vaak een misdaad. Maar ze was op onderzoek uitgegaan, had overal gezocht – zelfs op het dark web – en voor ze wist had ze een bestand gevonden dat in elk geval zou zorgen voor redelijke twijfel over zijn schuld.

‘Zoals ik al zei, ik ben een vriendin van Jazzy. Ik wist dat ze er ehm...eerst niet helemaal blij mee was toen je broer achter haar aan zat. Maar uiteindelijk heeft het goed voor haar uitgepakt. Toen ze me over jou vertelde, kreeg ik dit idee.’

Het was gedeeltelijk waar. Volledig eerlijk zijn betekende

niet dat ze niks kon weglaten, toch? In gedachten zag ze hoe haar opa teleurgesteld zijn hoofd schudde.

Hij leunde voorover. ‘En dat is wat je denkt dat er zal gebeuren – dat alles goed uitpakt net als bij Gio en Jazzy als je, zoals jij het zegt, mij hieruit krijgt?’

Heel even snapte ze het niet. Ze had hem een aanbod gedaan wat hem niks kostte en waar geen enkel risico aan kleefde. Het klonk haar vrij perfect in de oren, dus waarom hapte hij niet gelijk toe? Toen begon het haar te dagen. Hij wilde weten of ze een zelfde soort sprookje verwachtte als Jazzy had gekregen.

‘Gast, je bent echt zo erg mijn type niet. Dit is gewoon een zakelijk voorstel, geen aanzoek. Ik heb nul verwachtingen van je.’ Zo. Ze klonk koel en zakelijk.

Trots op zichzelf stond ze op. Maar toen kwam haar neiging om eerlijk te zijn bovendrijven. ‘Ik had er niet eens aan gedacht om je... te houden. Sombere, bittere mannen zoals jij zijn het niet voor mij. Bovendien ga ik meer voor blond.’

Weer kneep hij zijn ogen samen. ‘Ben je altijd zo? Dat je precies zegt wat je denkt?’

Ze knikte. ‘Ja. Ik ben opgevoed met het principe van radicale eerlijkheid. Zoek maar op. En als je denkt dat ik recht door zee ben? Dan heb je mijn opa nog niet ontmoet. Hij zal je omver blazen. En je huis misschien ook. Niet expres – waarschijnlijk – maar ongelukjes gebeuren nog wel eens als hij D-Day naspeelt. Hoe dan ook, ik dwaal weer af. Er is nog één ding wat ik je mee moet geven. Je mag me nooit vragen hoe ik achter de informatie ben gekomen die je onschuld bewijst. Hebben we een deal?’

Deze keer liet hij haar niet wachten. ‘Als je me hieruit krijgt, geef ik je wat je maar wilt.’

‘En wat ik wil is dat mijn vader uit de klauwen van die

woekeraar wordt bevrijd en dat zijn schuld afgelost wordt,' herhaalde ze nogmaals. 'Het zal je hoogste prioriteit zijn. Het eerste wat je doet als je vrij komt. Het allereerste.'

'We hebben een deal.'

Hoofdstuk 3

LUCA

Luca keek over de tafel naar zijn jongste en meest analytisch ingestelde broer, Jackson. Degene die er het het moeilijkst mee had gehad toen hij naar de gevangenis moest. Terwijl zijn andere broers woedend waren en aan de slag waren gegaan om hem vrij te krijgen, was Jackson geschokt geweest dat de wetten waar hij als advocaat mee werkte en die hij respecteerde, er niet in waren geslaagd om Luca door een valse aanklacht uit de gevangenis te houden. Het was één van de redenen geweest dat Luca er bijna nooit mee akkoord ging om Jackson in de gevangenis te zien. Het leek wel alsof Jax zijn geloof in regels steeds meer verloor, hoe vaker hij langskwam. En ook al haatte Luca het systeem wat hem achter de tralies had gekregen, hij wist dat zijn broer in datzelfde systeem moest geloven. Het was zijn roeping.

‘Ik was verrast dat je me belde,’ zei Jax terwijl hij tegenover Luca ging zitten.

‘Ik was zelf ook verrast dat ik je belde.’

Nadat die Tess gisteren was vertrokken had hij zichzelf verteld dat ze gek was. Hij was inmiddels wel gewend aan gekheid binnen deze muren. Vrouwen vanuit het hele land stuurden hem naaktfoto's of bedachten complottheorieën over hoe hij erin geluisd was. Anderen beloofden hem dat ze hun leven eraan zouden wijden om hem vrij te krijgen. De man die hij vroeger was zou blij zijn geweest met de aandacht. Hij zou hebben gedacht dat het liefde en toewijding was, dat hij het verdiend had. De man die hij nu was wist wel beter. Er bestond niet zoiets als een loyale vrouw. Het soort dat – als dingen moeilijk werden – naast je bleef staan en niet losliet. Maar toch, ondanks zijn sceptische houding, had hij zijn broer gebeld. Wat had hij tenslotte te verliezen? Morgen zou het twee jaar geleden zijn dat hij achter de tralies was beland. Twee lange jaren die nog meer een ware hel waren geweest als hij geen Detta was. Hij had geluk zoals de meeste gedetineerden dat niet hadden. Niet iedereen werd beschermd door de Russische maffia. Maar dat betekende niet dat hij niet alles zou geven om hieruit te komen en weer te kunnen voelen hoe het was om vrij te zijn.

'Hoe is het met je?'

Luca zuchtte. 'Kunnen we dit deel niet gewoon overslaan?'

Jax fronste. 'Welk deel?'

'Dit praten over hoe ik me voel. Ik zit in de gevangenis. Het is kut. Einde verhaal.'

Zijn broer leek even na te denken. 'Je weet dat je een andere optie hebt.'

Wauw, nu leek zelfs Jax bereid om hem uit de gevangenis te breken. Als zijn rationele broer net als Gio en Vince die kant op ging, dan moest het er wel slecht uitzien voor hem. Ze kenden blijkbaar allemaal de waarheid – Luca zou voorlopig